

בעצתך תנחני

מאמר שבועי להתבוננות בפרשת השבוע ובעבודת ה'

גיליון 196

פרשת בהעלותך – עלון שני

הן על כפים חקותיך

מחשבות והרגשות בעקבות אירועי הלילה והיום

צבאיות סודיות בתוככי מדינת אויב חזקה ולהכות אותה בתוך הבית.

ובעשר דקות החריבו היהודים עד היסוד תשתית צבאית ופיקודית שנבנתה במשך עשרות שנים בהשקעה של מאות מיליארדים.

והקב"ה הראה לנו בפעם המי יודע כמה במשך השנה האחרונה שהוא מחזיק את עם ישראל על כפיו, ושמטרתו להרים את קרן ישראל בעולם.

הניסים שהוא עושה איתנו בשנה האחרונה אינם מסוג "ניסוך שבכל יום עמנו", אלא הרבה הרבה מעבר לכך. אלו ניסים היסטוריים, בסדר גודל של הניסים שאירעו לעם ישראל בדורות עברו.

במלחמת ששת הימים התבטא המשגיח הגר"י לוינשטיין זצוק"ל שאלה ניסים הקרובים לניסי יציאת מצרים. הניסים של אתמול בלילה גדולים ממלחמת ששת הימים. שם היתה מלחמה שגבתה מחיר, מהצד שלנו אין הרוגים, ואין פצועים, ומנגד יש קריסה מוחלטת של אויב שטני מפלצתי שהתכוון לעימות הזה עשרות שנים. וכל זה בתוך עשר דקות. זה לא נתפס.

והגיע הזמן להבין שהיחס אל הקב"ה מוכרח סוף סוף להשתנות. לא עוד להביט עליו כל הזמן מתוך חרדה קיומית ומתוך תחושה שהוא לא מאיר לנו את פניו, אלא מתוך הבנה וידיעה והרגשה שהוא נמצא כאן בתוכנו, מלך עוזר ומושיע ומגן, טוב ומטיב רוב חסד ואוהב את עמו ישראל, השם נפשנו בחיים ולא נתן למוט רגלנו.

וכל מגמתו וחפצו להשיב שופטנו כבראשונה ויועצינו כבתחילה, ולכונן את חייו של עם קדושו על ארץ קדשו, ולבנות לנו את בית המקדש ולהשיב שכנית עוזו לשכון בינינו.

ועם ישראל מצידו שב אל ה'. יש תשובה עצומה בעם ישראל, זאת המציאות. נכון שזה גל תשובה מסוג שונה, לא מהסוג של השנים שעברו שבהן בעלי תשובה היו מניחים כובעים וחליפות והולכים לשיבות, אבל יש תשובה פנימית: הנחת תפילין, שמירת שבת, טהרה וכשרות, והתחזקות מסוימת בצניעות כפי המושגים של

אם היו מספרים לנו אתמול על מה שעומד להתרחש בלילה האחרון, לא היינו מאמינים. מה שקורה לעם ישראל הוא לא בגדר נתפס בשכל. היינו כחולמים.

תכנית הגרעין האיראנית להשמדת עם ישראל נמצאת על השולחן כבר שנים רבות. כולנו ידענו שהיא הולכת ומתקדמת. נתקעת בכל פעם מחדש, נסוגה אחור, אך שוב מתקדמת לאט לאט. ידענו והדחקנו, ושוב הדחקנו.

והתכנית הלכה והבשילה, ואיראן המאיימת התחמשה בנשק התקפה ובנשק הגנה המתקדמים בעולם, כדי לבטח את התכנית, וכדי למנוע התקפה, וכדי להרתיע את היהודים מלחשוב על תקיפה של המתקנים. ושלחה זרועות תמנון מסביב כל מדינת היהודים, מסוריה ומלבנון ומעזה ומיהודה ושומרון ומתימן. ובנתה מצור ודייק וטבעת חנק שהלכה והתהדקה.

וכל מי שחי בארץ הקודש, ולב מרגיש לו, הרגיש את המצור ואת הפחד. חוסר הישע מול עזה, חוסר האונים מול חיזבאללה. כל התקפת טילים הכניסה את כולנו לפחד ולתחושה של חרדה, ידענו שההפצצות של הצבא בעזה בתגובה לירי טילים הן בקושי בדיחה, ובלב קיננה הידיעה המאיימת שההתקפות מעזה הן בקושי מנות הפתיחה של הפחד האיום האמיתי.

במשך שנה וחצי הקב"ה חשף את זרוע עוזו ועמד לימינם של היהודים להכות באויביהם. חיזבאללה רוטש, חמאס התרסק, רשעי האויב ראשי הנחש הוכו מכף רגלם והך דקדוקם.

ועדיין נשאר האיום הגרעיני. ואם תלינו את ירבנו בארצות הברית ובנשיא החדש, הוא אכזב קשות כשהודיע על שיחות הגרעין. אמנם בבמה זו עלתה השערה שאולי הכל נעשה למראית עין ומתוך שיתוף פעולה עם ישראל, אבל עדיין – היתה זו השערה....

ואתמול בלילה, בתוך עשר דקות, היהודים תקפו בלב ליבה של מדינת האויב החזקה והמחומשת מכף רגל ועד ראש, ועשו בה כבתוך שלהם. התברר שאכן ארה"ב מתואמת עם המהלך, ושיחות הגרעין נועדו בעיקרן להכין את ההתקפה. והתברר שהקב"ה נתן לעם ישראל כח ששום מדינה בעולם לא חלמה עליו, להקים תשתיות

אנשים רחוקים. העם שב אל ה' מאז השביעי באוקטובר הנורא.

וגם בצבא, לא בפיקוד העליון החילוני אלא בקרב החיילים הפשוטים שבשטח, המחרפים נפשם למען עם ישראל – יש התעוררות עצומה. נכון, האוירה רחוקה מאוד מאוד מאוירה של ישיבה, אבל יש אמונה בה, קבלת עול מלכות שמים, אמירת שמע ישראל, הנחת תפילין ולבישת ציצית, וקריאה אל ה' שיעזור וילחם לנו ויושיע אותנו. והקב"ה שומע תפילה, אכן נגלה בקרב בניו, ומושיע ומחלץ בניסי ניסים.

ובציבור החרדי, בני הישיבות ואברכי הכוללים – יש מושגים של עמל התורה שלא היו בעבר, ויש ידיעת התורה, ויש מסירות נפש למען שמירת התורה וניהול אורח חיים כפי רצון ה'. אברכים ואברכיות, בחורים ונערות, שאולי מבחוץ נראים שונים במקצת מהדור הקודם, אבל ליבם שלם עם ה' ורצונם טהור לעבדו, ואלפים מהם מגיעים לדרגות שלא היכרנו בעבר.

אחרי שבעים ושבע שנים של מגורים בארץ, כשהיה נראה בתחילה שהכל מתנהל בצורה של מלחמה בה' ועקירת הדת, ונגד רצונו של ה' ומרידה בו – הולך ומתברר רצונו של הקב"ה למלוך עלינו כאן, על עם קדשו בארץ קדשו, ומתגלית חכמתו הנסתרת של הקב"ה והאופן שבו הוא מנהל את העולם שגם הרע נהיה מרכבה לטוב.

מקימי המדינה שרצו לעקור את היהדות – מהתפכים בקברם כשהם רואים איך דווקא כתוצאה מהמפעל שלהם התרומם עם ישראל ברוחניות ובגשמיות. התאספו כאן כל היהודים, ובתוכם קם ציבור חרדי שהתעצם בכל כוחו

לדבוק בתורה, וקמו כוללים וישיבות שהשפיעו על כל הכלל להאיר את חייהם באור התורה, במעגלים הולכים ומתרחבים. ולאט לאט המגמה הלכה והתהפכה, עד שכיום היא כבר ניכרת ממש לעין.

הדרך עדיין ארוכה לפנינו, עם ישראל עדיין שרוי בטומאה, המשיח עדיין לא בראשנו, ובית המקדש עדיין לא נבנה בראש ההרים. יש דרך ארוכה לעשות, אך יש דבר אחד שאנחנו יודעים בבירור בעקבות השנה וחצי האחרונות: מלכנו בתוכנו, ה' צב-אות מלך הכבוד סלה נמצא בתוך עם ישראל ונושא אותו על כפיו באהבה ובחמלה כאשר ישא האומן את היונק.

צריך לבקש על העתיד, לא מתוך חשש וחרדה ודאגה אלא מתוך אמון. לא להיכשל בחטא של עם ישראל בים סוף, שטענו וחרדו "אולי בכל זאת המצרים ינצחו בסוף", אולי הם יצאו מהצד השני. התגובה הזאת נחשבת לחטא, בתהילים זה מוגדר "וימרו על ים בים סוף". אם הקב"ה מושיע אותך – תאמין בו. צריך לבקש, אבל מתוך אמון, הקב"ה רוצה להושיע אותנו, רק צריך לדבר איתו.

וצריך בעיקר לרצות את העתיד. לרצות לחיות חיים גבוהים יותר מהחיים של היום, חיים של בית מקדש. זה לא מפחיד, זה נעים וטוב ומתוק.

לרצות את הגאולה השלמה ומלכות שמים, להבין שזה נמצא מעבר לפינה, כפי שהתבטא כמה פעמים מרן הגר"ח קנייבסקי זצוק"ל. זה בידינו אם נרצה בזה באמת ואם נאמין שזה יכול להיות. אין מעצור לה' להושיע ברב או במעט. זה תלוי רק בנו – אם נרצה.